

Sygn. akt. I ACa 2/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie Wydział I Cywilny w składzie:

<i>Przewodniczący</i>	<i>SSA Marek Klimczak</i>
<i>Sędziowie:</i>	<i>SA Kazimierz Rusin</i> <i>SO del. Małgorzata Moskwa (spraw.)</i>
<i>Protokolant:</i>	<i>st.sekr.sądowy Cecylia Solecka</i>

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013 r. na rozprawie

sprawy z powództwa **J. D.**

przeciwko **(...) Spółka z o.o. z/s w R.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Gospodarczego w Rzeszowie

z dnia 31 października 2012 r., sygn. akt VI GC 286/11

I. **o d d a l a** apelację,

II. **z a s ą d z a** od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 października 2013r.Sąd Okręgowy w Rzeszowie zasądził od pozwanej (...) Spółki z o.o. z siedzibą w R. na rzecz powoda P.P.U.H. K. J. D. w J. kwotę 319 800 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lutego 2011r. do dnia zapłaty oraz kwotę 23 457 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 7 2017 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ten poczynił następujące ustalenia:

W dniu 31 sierpnia 2009r. powód kupił od firmy (...) Sp. z o. o. w K. linie do obierania cebuli (...) za kwotę 280.600 zł. Maszyna ta została ujęta przez pozwaną spółkę jako środek trwały oraz zarejestrowana w rejestrze zakupów VAT, sporządzonym za miesiąc sierpień 2009r. Pierwotnie właścicielem w/w maszyny była K. M., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...), która zakupiła ją w 2007 lub 2008r. w B., a

następnie sprzedała J. D., reprezentującemu w chwili zakupu firmę z W.. W okresie od 2008r. do końca maja 2009r. K. M. wynajmowała tę maszynę D. P..

Maszyna znajdowała się na posesji K. M.. Na zlecenie powoda, B. U. (1) wykonał remont maszyny, oceniając, że maszyna była zużyta w ok. 85%. Po tym remoncie, powód przez pewien czas prowadził produkcję, która okazała się jednak nieopłacalna i zachodziła potrzeba zakupu tunelu mroźniczego, stąd też wiedząc, że K. M. jest zainteresowana kupnem maszyny, powód podjął kroki w celu znalezienia firmy leasingowej i postanowił sprzedać maszynę. Zwrócił się z prośbą do swojego kolegi B. B., a ten skontaktował go z brokerem leasingowym J. K., prowadzącym działalność gospodarczą, polegającą na kojarzeniu stron w celu zawarcia umowy leasingu, który zapoznał się z udostępnioną mu przez powoda dokumentacją, w tym z opinią sporządzoną w dniu 16 listopada 2009r., przez J. P. – rzeczoznawcę majątkowego, na zlecenie powoda, w której oszacowano wartość maszyny na kwotę 368.000 zł. Leasingiem tej maszyny zainteresowana była firma również (...) Sp. z o. o., która zażądała aktualnej wyceny maszyny i na jej zlecenie w dniu 9 lipca 2010r., L. K. , określił wartość maszyny na kwotę 268.000 zł. Z negocjacji wycofała się firma (...). Wcześniej, dwukrotnie, tj. wiosną 2010r. oraz w październiku 2010r, firma pozwanego odmawiała zawarcia umowy leasingu, ale po uzyskaniu dodatkowego zabezpieczenia przez powoda, pozwana wyraziła chęć zawarcia umowy leasingu z K. M. i zakupu maszyny od powoda. Pozwana spółka przed zawarciem umowy leasingu zbadała przedstawione przez K. M. dokumenty finansowe, oświadczenie majątkowe i opinie bankowe, zakładając, że podane przez leasingobiorcę dane są prawidłowe. Pozwana opierała się na przedstawionych jej opiniach, w szczególności w zakresie wartości maszyny, nie sprawdzała czy leasingobiorca jest wpisany do Bankowego Rejestru Informacji Kredytowej oraz Krajowego Rejestru Długów.

Przedmiotową umowę leasingu nr (...), pozwana zawarła z K. M. w dniu 19 stycznia 2011r., przekazując korzystającemu do odpłatnego używania przedmiot leasingu o wartości 260.000 zł z 1991 roku, na czas określony do 31 stycznia 2015r., z pozostawieniem przedmiotu leasingu we własności finansującego i zaliczeniem go do składników majątku finansującego, zastrzegając w § 4 umowy, że w celu zabezpieczenia wierzytelności wynikających z umowy korzystający złoży do dyspozycji finansującego weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. Tego samego dnia pozwana spółka zawarła z powodem umowę zabezpieczenia, mocą, której powód zobowiązał się do wpłacenia na rzecz pozwanej kwoty 100.000 zł tytułem kaucji w celu zabezpieczenia umowy leasingu nr (...), a K. M. wyraziła na powyższe zgodę i jako zabezpieczenie roszczeń powoda z tytułu wpłaconej kaucji zobowiązała się do złożenia do rak powoda weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową, po czym podpisała weksel in blanco i wydała go pozwanej, która nie przekazała tych dokumentów powodowi.

W dniu 20 stycznia 2011r. powód sprzedał pozwanemu linię do obierania cebuli marki (...) za kwotę 319.800 zł brutto.

Pismem z daty 27 stycznia 2011r. K. M. złożyła pozwanej oświadczenie, iż rezygnuje z umowy leasingu, powołując się na złą sytuację finansową firmy i brak możliwości spłaty rat leasingowych, wnioskując o niepodpisywanie umowy z jednostką finansującą. W odpowiedzi na powyższe pozwana oświadczyła K. M., że nie przyjmuje rezygnacji.

Pismem z daty 28 marca 2011r. powód poinformował pozwaną, że dokonuje potrącenia kwoty 100.000 zł wynikającej z umowy zabezpieczenia z dnia 19 stycznia 2011r. pod warunkiem zawieszającym w postaci wydania poręczycielowi weksla in blanco wystawionego przez K. M. i jednocześnie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 219.800 zł z tytułu sprzedaży przedmiotu leasingu.

Pozwana złożyła powodowi oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli zakupu linii do obierania cebuli (...) pismem z dnia 12 maja 2011r.

Pismem z daty 21 września 2011r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 319.800 zł z tytułem sprzedaży przedmiotu leasingu.

W dniu 19 grudnia 2011r. biegły sądowy B. K., na zlecenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie z dnia 25 października 2011r., sporządził opinię, przedmiotem, której było ustalenie wartości linii do obierania cebuli (...) z 1991r. na kwotę 169 290 zł netto.

Zdaniem Sądu, pozwana nie udowodniła skutecznego uchylenia się od skutków prawnych zawartej z powodem umowy sprzedaży, gdyż jej błąd był błędem, co do wniosku, należał do sfery motywacyjnej i stanowił pobudkę oraz nie dotyczył w chwili zawierania umowy sprzedaży w dniu 20 stycznia 2011r. okoliczności związanej z jej treścią. W tym czasie pozwana nie była w błędzie, co do wartości maszyny. Wartość maszyny nie łączy się z mylnym wyobrażeniem o jakiejś okoliczności zewnętrznej, lecz jest wynikiem nietrafnego przewidywania. Pozwana znając opinie, określające wartość maszyny, wiedziała o pewnym zdarzeniu i prognozowała na jego podstawie określony rozwój sytuacji w przyszłości. Ta właśnie prognoza, że dojdzie do zawarcia umowy leasingu, skłoniła pozwaną do zawarcia umowy z dnia 20 stycznia 2011r

Sąd analizując podstawę rozstrzygnięcia powołał się na art. 535 kc, art. 84 kc oraz art. 481 kc, a w zakresie orzeczenia o kosztach procesu na art. 98 § 1 i 3 kpc oraz § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1349).

W apelacji pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania za obie instancje ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Apelująca spółka zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a to:

- art. 535 kc poprzez uwzględnienie roszczenia o zapłatę ceny sprzedaży spornej nieruchomości, w sytuacji, gdy powód nie był właścicielem rzeczy,

-art. 339 kc i 341 kc poprzez nieuwzględnienie domniemań prawnych, z których wynika, że właścicielem maszyny była K. M., jako osoba władająca tym urządzeniem,

-art. 84 § 1 i 2 kc oraz art. 86 i 88§ 1 kc, w sytuacji, gdy pozwana skutecznie uchyliła się od skutków prawnych oświadczenia woli o zakupie spornej maszyny od powoda i poprzez zanegowanie, że błąd, co do ceny sprzedaży nie jest błędem, co do treści czynności prawnej umowy sprzedaży.

Pozwana zarzuciła również naruszenie prawa procesowego, a to:

-art. 245 kpc poprzez potraktowanie jako dokumentu wykazu środków trwałych oraz rejestru zakupów VAT, w sytuacji gdy nie były one zaopatrzone w jakikolwiek podpis,

-art. 278§ 1 kpc poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego dla ustalenia wartości spornej maszyny,

-art. 233§ 1 kpc poprzez wybiórczą ocenę materiału dowodowego, a to:

- uznanie za wiarygodny dowód z faktury VAT, wystawionej przez (...) sp. z o.o., wykazu środków trwałych i rejestru zakupów VAT, podpisanych przez nieznaną osobę,

-uznanie, że powód zakupił maszynę w dniu 31 sierpnia 2009r., podczas gdy zeznał on, że zakupił ją od K. M. za cenę 230 000zł jak również, jako świadek w śledztwie 6 Ds. 379/11wskazując, że zakup nastąpił w maju 2009r., co potwierdzał wyciągami bankowymi, nie wskazując w toku tego przesłuchania, aby w zakup były zaangażowane spółki (...) oraz P.,

-pominięcie zeznań powoda w śledztwie 6 Ds. 379/11 w lipcu 2011r., wskazującym gdzie, od kogo i za ile zakupił sporną ruchomość,

-pominięcie zeznań świadka K. M. złożonych w w/w śledztwie, z których wynika, że dokonała sprzedaży maszyny w dniu 31 lipca 2009r. za cenę 20 000 zł na rzecz spółki (...) SA i że została zmuszona do zawarcia umowy leasingu z powodów finansowych, oraz że była szantażowana przez powoda,

-pominięcie wniosku dowodowego o wystąpienie do Komornika Sądowego z prośbą o udostępnienie akt IKM193/11w celu wskazania konkretnych dokumentów z tych akt, po zapoznaniu się z nimi, jako, że pozwany nie był stroną tego postępowania i nie miał do nich wglądu,

-sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego stanowisko, że zawyżenie ceny sprzedaży było dla pozwanej korzystne, bo w ten sposób osiągałaby wyższe zyski, podczas gdy zawyżenie ceny nie powinno mieć miejsca przy obiektywnie racjonalnym postępowaniu potencjalnego korzystającego.

Pozwana zakwestionowała oddalenie przez Sąd Okręgowy wniosku o przeprowadzenie dowodu z nagrania audio, na załączonej płycie CD oraz opinii fonoskopijnej, obejmującej sporządzenie stenogramu z nagrania audio, zawierającego zarejestrowaną rozmowę z dnia 26 kwietnia 2011r. z udziałem K. M., B. U. (1), K. P. i L. P., podczas której K. M. mówiła, że wartość maszyny mogła, co najwyżej wzrosnąć do kwoty 60 000zł oraz, że nadwyżkę wynikającą z zawyżenia ceny razem z powodem mieli przeznaczyć na zakup tunelu i zainwestować w działalność. Wniosek ten nie był spóźniony. Niezasadne było również, według skarżącej, oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wartości rynkowej maszyny oraz jej stanu technicznego na dzień sprzedaży maszyny, a także z wydruku ze strony internetowej, zawierającej ofertę sprzedaży tego typu maszyny za 61 900 zł.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Wobec szczegółowych ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, opartych na wyczerpującej i przekonywującej, zgodnej z art. 233 kpc, ocenie materiału dowodowego, Sąd Apelacyjny podzielił te ustalenia i przyjął je za własne.

Wbrew zarzutom apelującej, okoliczność, że własność przedmiotowej maszyny przysługiwała powodowi w dacie zawierania umowy sprzedaży z dnia 20 stycznia 2011r. została skutecznie wykazana fakturą nr (...) z dnia 31 sierpnia 2009r., a także wykazem środków trwałych oraz rejestrem zakupów VAT, sporządzonym za miesiąc sierpień 2009r. Potwierdza to także dowód z przesłuchania powoda, oraz zeznania świadka K. M. i świadka B. U. (2). Świadek K. M. przekonywująco zeznała, o czynnościach podejmowanych przez powoda po zakupieniu maszyny, co koresponduje z zeznaniami świadka B. U. (2), który zeznał o modernizowaniu maszyny w czerwcu 2010r. w czasie, gdy jej właścicielem był powód.

Dokumenty w postaci opisanych wykazów z natury swej nie zawierają podpisów na każdej stronie, potwierdzających oświadczenie woli określonej osoby. Mają one w niniejszej sprawie uzupełniające znaczenie. Jakkolwiek są kwestionowane przez pozwaną z punktu widzenia formalnego, to jednak pozwana nie podnosi zarzutu, aby maszyna nie została ujęta i wprowadzona jako środek trwały w firmie powoda oraz, aby przy jej zakupie nie odprowadzono podatku VAT. Z zeznań powoda i świadka K. M. oraz małżonków P. wynika, że niewątpliwie maszyna była sprzedawana kilkakrotnie, lecz nie ma to znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy o zapłatę ceny, wynikającej z konkretnej umowy sprzedaży. Świadek K. M. wyraźnie w postępowaniu przygotowawczym zeznaje, że nie wie, kiedy powód odkupił maszynę od firmy (...). Osoby te zeznają, tak w postępowaniu przygotowawczym jak i w niniejszej sprawie, o kilku umowach sprzedaży maszyny. Sąd Okręgowy nie czyni szczegółowych ustaleń, co do ilości i kolejności odsprzedaży maszyny, gdyż nie ma to istotnego znaczenia dla sprawy. Istotne jest z punktu widzenia żądania pozwu, że w dacie umowy z dnia 20 stycznia 2009r. stanowiła ona własność powoda. Podkreślić więc należy, że całokształt materiału dowodowego pozwala na ustalenie właściciela maszyny, a jednocześnie potwierdzenie ważności umowy i legitymacji powoda do dochodzenia należności z tytułu umowy sprzedaży z dnia 20 stycznia 2011r. Pozwana zawierając umowę

sprzedaży nie kwestionowała zresztą tego, że powód jest właścicielem maszyny. Nie czyniła tego również bezpośrednio po zawarciu tej umowy.

Fakt, że maszyna była zamontowana w budynku K. M., nie pozwala na czynienie ustaleń, co do jej własności na podstawie domniemań wskazywanych przez pozwanego w apelacji. Domniemania z art. 339 i 341 kc odnoszą się bowiem bezpośrednio do samoistności posiadania i zgodności posiadania z prawem.

Z tych względów zarzut braku tytułu własności po stronie powoda należy ocenić jako nieuzasadniony i czynione w celu nieuzasadnionego uniknięcia zasądzenia dochodzonej z tytułu sprzedaży zapłaty ceny.

Nie ulega wątpliwości, że pozwana zakupiła maszynę – linię produkcyjną do obierania cebuli w celu zawarcia umowy leasingu z K. M.. Był to motyw, powód i przyczyna nabycia przez pozwaną tej maszyny. Dysponowała ona przed zawarciem tej umowy dwoma prywatnymi opiniami, zawierającymi stanowiska dwóch różnych biegłych. Dla ustalenia ceny kierowała się, jak wynika z treści pism pozwanej, tymi właśnie opiniami. Wyceny te, wyjaśnione dodatkowo w przesłuchaniu rzeczoznawców, słuchanych w charakterze świadków, z uwagi na pozasądowe zlecenie opinii, potwierdzają jedynie, że zostały one opracowane w określonym czasie i autorzy tych opinii zajęli i wyrazili pogląd oraz ocenę co do wartości maszyny. Ustalenie wartości maszyny w dacie zawarcia umowy sprzedaży, poprzez ekspertyzy prywatne było niedopuszczalne. Ponadto ustalenie rzeczywistej wartości i stanu maszyny w dacie 20 stycznia 2011r. tj. dacie jej sprzedaży nie było potrzebne dla rozpoznania niniejszej sprawy. Zasadnie, zatem Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe zgłaszane przez pozwaną na tę okoliczność. Podobnie jak wnioski dowodowe z wydruków ze stron internetowych czy nagrania z rozmowy kilku osób, między innymi w zakresie wartości maszyny. Skoro żądaniem pozwu objęta jest Przedmiotem ustaleń w tej sprawie jest bowiem cena wynikająca z umowy sprzedaży, a zatem nie wartości maszyny, a po drugie dla ustalenia skuteczności uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego przez pozwaną w umowie sprzedaż, nie ma znaczenia rzeczywista wartość i stan maszyny.

Dowodzenie tego faktu (jaka była wartość czy stan techniczny wpływający na wartość maszyny w dacie sprzedaży) jak i faktów za ile w okresie poprzedzającym maszyną była między różnymi podmiotami sprzedawana, nie ma znaczenia dla oceny czy błąd podnoszony przez pozwaną był istotny i czy dotyczył on treści czynności prawnej. Zdaniem pozwanej, błąd co do ceny jest błędem co do treści czynności prawnej. Z tym stwierdzeniem po części można się zgodzić, gdyż niejednokrotnie dla ustalania i oceny czy błąd jest istotny i czy dotyczy treści czynności prawnej pomocne jest sięgnięcie do analizy elementów istotnych umowy. Elementem istotnym umowy sprzedaży jest niewątpliwie cena, a zatem mogą zdarzyć się stany faktyczne, że błąd, co do ceny dotyczy treści czynności prawnej sprzedaży, ale nie jej wysokości. Wysokość ceny nie jest bowiem elementem istotnym umowy sprzedaży. Tymczasem zarzuty apelującej koncentrują się na okolicznościach i faktach dotyczących wysokości ceny, a nie samej ceny. Wywodzi ona, że złożyła oświadczenie woli w zakresie wysokości ceny w umowie sprzedaży z dnia 20 stycznia 2011r. w błędnym przekonaniu, że wartość maszyny wynosi 319 800 zł. Błąd co do wysokości ceny ustalonej w umowie sprzedaży nie może być uznany za błąd co do treści czynności prawnej. Ustalenie w umowie ceny w wysokości 319 800zł, to po stronie pozwanej, jak trafnie ocenia Sąd Okręgowy, w okolicznościach niniejszej sprawy, błąd co do pobudki, błąd we wnioskowaniu i wynik nietrafnego przewidywania. Jak już podano wyżej motywem zakupu przedmiotowej maszyny, który zresztą przyznaje pozwana, było oddanie następnie przedmiotowej maszyny w leasing K. M.. Umowa leasingowa była zawarta dzień wcześniej. Ponadto pozwana liczyła na uzyskanie dochodów wynikających ze świadczeń pieniężnych, do których w umowie leasingowej została zobowiązana K. M., co niewątpliwie mogło zaważyć na wysokości zaakceptowanej przez nią ceny. Podjęła decyzję o takiej wysokości ceny, kierując się treścią prywatnych ekspertyz, którymi dysponowała. Dodatkowo, kierowała się tym, że dla umowy leasingowej powód udzielił dodatkowego zabezpieczenia w postaci zobowiązania do zapłaty kaucji. Błąd dotyczył sfery wewnętrznej pozwanej (por. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 8 marca 2012r., III CSK 221/10/12, Lex nr 1164737), jednakże obszerne postępowanie dowodowe dostarczyło materiału dowodowego pozwalającego na ustalenie tej wewnętrznej sfery, poprzez analizę okoliczności poprzedzających zawarcie umowy, towarzyszących składaniu oświadczenia woli i tych, które wystąpiły po złożeniu oświadczenia woli. Po części zresztą pozwana jako bezsporne ujawniła pewne elementy, przyznając, że zasadniczym powodem złożenia przez nią oświadczenia woli w umowie sprzedaży, w tym w konsekwencji przyjęcia określonej ceny było doprowadzenie do realizacji zawartej dzień wcześniej

umowy leasingu. Pozwana zdając sobie zapewne sprawę, że maszyna jest rzadko spotykana na rynku, a tym samym może być trudno zbywalna, zdecydowała się na jej zakup w określonym celu gospodarczym. Nie przewidziała jednak, że K. M. w krótkim czasie podejmie czynności w celu wypowiedzenia umowy leasingu. Powyższe, rozważania uzasadniają zakwalifikowanie oświadczenia pozwanej, jako wyniku nietrafnego przewidywania (por. wyrok Sadu najwyższego z dnia 15 października 1997r., III CKN 214/97, OSNC 1998/3/47).

Pozwana nie dowiodła, aby działanie powoda miało cechy podstępu. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 86 kc. Przepis ten stanowi, że jeżeli błąd wywołała druga strona podstępnie, uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu może nastąpić także wtedy, gdy błąd nie był istotny, jak również wtedy, gdy nie dotyczył treści czynności prawnej (§ 1), przy czym podstęp osoby trzeciej jest jednoznaczny z podstępem strony, jeżeli ta o podstępie wiedziała i nie zawiadomiła o nim drugiej strony albo, jeżeli czynność prawna była nieodpłatna (§ 2).

W omawianej kwestii podstępu, przede wszystkim zeznania świadków J. K., podejmującego działania w celu doprowadzenia do zawarcia przez K. M. umowy leasingu, L. K. i J. P., opracowujących opinie określające wartość przedmiotowej maszyny jednoznacznie wykluczają ustalenie podstępu rozumianego przez pozwaną, jako znowę. Okoliczność, że powód zabiegał o zawarcie umowy sprzedaży, a wobec uwarunkowania przez pozwaną jej zawarcia od umowy leasingu, zabiegi powoda obejmowały również umowę leasingu – nie może być zinterpretowane jako podstępne działanie, w rozumieniu art. 86 kc, powoda jako strony umowy czy K. M., jako osoby trzeciej, o której mowa w art. 86 § 2 kc. W szczególności nie można skutecznie wywieść i dowieść podstępu w oparciu o podnoszone przez pozwaną w apelacji wątpliwości, co do przyczyny ustalania bardzo różnych cen przedmiotowej maszyny w okresie od 2007r. (nabycia jej w B. przez K. M.), jak i wątpliwości, co do motywów kolejnych zbywców i nabywców tej maszyny, czy zaliczania przez nich na poczet ceny wierzytelności.

Sąd Apelacyjny oddalił wniosek dowodowy pozwanej o przeprowadzenie dowodu z postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 21 stycznia 2013r. zgłoszony w postępowaniu odwoławczym z uwagi na to, że dotyczył on okoliczności bez znaczenia dla sprawy. Z treści tego postanowienia wynika jedynie, że wpłynął subsydiarny akt oskarżenia pozwanej przeciwko powodowi i K. M. i Sąd rejonowy przekazał sprawę według właściwości do Sądu Okręgowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny podzielając ustalenia faktycznie Sądu Okręgowego i dokonaną przez niego ocenę prawną oraz rozważając i oceniając zarzuty podniesione w apelacji, uznał apelację pozwanej za bezzasadną i oddalił ją na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego, obejmującego wynagrodzenie należne pełnomocnikowi powoda, rozstrzygnięto zgodnie art. 98 w związku z 108 kpc oraz § 6 pkt 7 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.